

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Του Μαρξέλ Πρεβώ)

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Η δεδωμένη Σεσίλ Κουντάρ προς τὸν κύριο Παῦλο ντὲ Λιστράκ.

Ἀγαπημένε μου Παῦλε, φοβοῦμαι τόσο πολὺ τὸ εἰρωνικό γέλωτο σου, ὅταν ἀκούῃς «αἰσθηματικὲς κουταμάρες», ὅπως τὶς ὀνομάζεις, ὥστε εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη γι' αὐτὰ πού θά σοῦ γράψω.

Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ γυναῖκοῦλα τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη, μιὰ ἀπλὴ γυναῖκοῦλα σὰν ὅλες τὶς ἄλλες... Μεταχειρίζομαι τὶς ἴδιες κοινὲς λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσω ὅτι αἰσθάνομαι. Καὶ αἰσθάνομαι ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι. Πῶς νὰ φερθῶ μαζί σου, πού τὰ πέρνεις ὅλα στὴν κοροΐδια ;...

Ἦθελα ν' ἀρχίσω τὸ γράμμα μου μὲ μιὰ φράσι πού ἀκούσα καὶ πού διάβασα πολλὰς φορές. Εἶνε ἡ φράσι πού μεταχειρίζονται ὅλες ἡ ἀνόητες γυναῖκοὺλες σὰν κι' ἐμένα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι : «Φίλε μου, ὅταν διαβάσης αὐτὲς τὶς γραμμὲς δὲν θὰ εἶς πῶς...» Σκέφθηκα ἔπειτα πῶς αὐτὴ ἡ φράσι θὰ σοῦ φαινόταν ἀστεία, μελοδραματικὴ, μυθιοστορηματικὴ καὶ θὰ σ' ἔκανε νὰ γελᾷς—ξέρω τόσο καλὰ τὸ χαρακτὴρ σου καὶ τὰς ἐκφράσεις σου. Δὲν ξέρω λοιπὸν τί νὰ σοῦ πῶ... Εἶναι ὅμως ἀλήθεια, ἀγάπη μου, ὅτι ἡ Σεσίλ σου θὰ εἶνε πεθαμένη τὴ στιγμὴ πού θὰ βρίσκεται στὰ χέρια σου τὸ γράμμα αὐτό...

Σὲ ἱκετεύω αὐτὴ τὴ φορά νὰ μὴ γελᾷς, χρυσέ μου Παῦλε... Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα νὰ πεθάνω νέα καὶ ὕμνη γιατί εἶμαι δυστυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη ! Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μὲ λυπηθῆς... Καὶ ἂν δὲν μὲ λυπηθῆς πολὺ, τοῦλάχιστο νὰ μὴ πάρης τὸ πρᾶγμα στὴν κοροΐδια, ὅπως κάνης πάντα, νὰ μὴ γελᾷς ! Μονάχα αὐτὸ σοῦ ζητῶ, φίλε μου : γιὰ τελευταία φορά ἀφῆσέ με νὰ σοῦ πῶ ὅλες τὶς ὀνοησίες πού λέει μιὰ γυναῖκα πού ἀγαπᾷ τρελλά, ὅλες τὶς «αἰσθηματικότητες» πού ἔχω στὴν καρδιά... Μὴ γελᾷς ! Εἶνε ἡ τελευταία φορά πού σ' ἐνοχλῶ... Νομίζω πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης αὐτὴ τὴν τελευταία χάρι ;...

Βλέπεις, Παυλάκη μου, δὲν μπόρεσες ποτέ νὰ ἀντιληφθῆς τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης, τῆς τρέλλας, πού εἶχε γιὰ σένα... Ὅταν γνωρισθῆκαμ δὲν ἦσαν μικρὰ κοριτσιάκι. Ἦσαν εἰκοσιτῶν ἔτων, μὴ σὲ Παρίσι μαθαίνει κανεὶς γλήγορα τὴ ζωὴ. Εἴσουν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, πού ἀγάπησα, αὐτὸ σὲ ὀρκίζομαι στὸ Θεό πού σὲ λίγο θὰ μὲ κρίνῃ. Σοῦ ἔδωκα μιὰ τρυφερὴ καὶ ἀνεγγίχτη καρδιά. Ἐσὺ δὲν ἔλαβες κἀν τὸν κόπο νὰ τὸ ἀντιληφθῆς. Ὅταν σοῦ εἶπα : «Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού ἀγάπησα», ξεκαρδίσθηκες στὰ γέλωτα ! Μοῦ εἶπες : «Τὰ ξέρω αὐτὰ ! Πῶς μου τίποτε πειρὸ πρῶτοντοπο !» Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ ἐπαναλάβω. Σὲ λάτρευα. Εἶμιον ὅλη δική σου καὶ αὐτὸ μοῦ ἔφθανε. Ἐπειτα εἶχα δύο νεύρα : νὰ μοῦ λῆς καμμιά φορά γλυκὰ καὶ τρυφερά λογάκια ἀντὶ τὰ κοριτσόειρα διαρκῶς ὅλα... Καὶ νὰ πᾶμε νὰ μείνωμε ὀκτὼ δέκα μέρες, ἔστω καὶ δύο, σ' ἕνα μικρὸ ἐξοχικό σπιτάκι, τριγυρισμένο μὲ δένδρα, οἱ δύο μας... Ὅταν ἐτόλμησα νὰ σοῦ ἐκφράσω αὐτὸ τὸν πόθο μὲ ρῶτηρες εἰρωνικά «ἂν δὲν προτιμοῦσαι μιὰ καλύτερα καὶ ἂν δὲν ἤθελα νὰ φορέσης ἕνα κοστούμι βουσκῶ ἐποχῆς Λουδοβίκου δεκάτου εἶτον γιὰ τὴν περιστάσι».

Τότε ἐνόησες γιατί δὲν σοῦ μίληρα πειρὰ γι' αὐτό. Μὲ πήγαινες διαρκῶς στὰ ρεστοῦραν καὶ στὰ θέατρα τοῦ Μπουλβάρ... Ἀχ ! Ἄν δὲν σὲ λάτρευα τόσο πολὺ δὲν θὰ σὲ ἀκολουθοῦσα μὲ τόση προθυμία.

Εὐλόγω ὅμως τὸ Θεὸ γιὰ τὴ συνάντησί μας, γιατί μπόρεσα νὰ σοῦ δώσω λίγη χαρὰ καὶ γιατί μ' ἀγάπησες στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας μας. Μ' ἀγάπησες ; Πρέπει νὰ γράψω αὐτὴ τὴ λέξι, πού ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ σ' ἐκνευρίξῃ ἢ νὰ σὲ κανῇ νὰ ξεκαρδίζεσαι στὰ γέλωτα ; Μοῦ ἔρχόταν πάντα νὰ σοῦ τὴν πῶ αὐτὴ τὴ λέξι τὸν πρῶτο καιρὸ πού συνδεθῆκαμε, μὰ γλήγορα μὲ ἔκανες νὰ χάσω τὴ συνήθειαν νὰ τὴν προφέρω... Κάθε μέρα πού μιὰ ὀρμὴ τρυφερότητος μὲ ἔσπρωχνε στὴν ἀγκαλιὰ σου καὶ σοῦ λέγα : Σ' ἀγαπῶ, Παῦλο μου !... Ὑποδεχόσουν τὶς ἐκδηλώσεις μου μὲ τὴν συνειδητὴν εἰρωνείαν σου. Μοῦ ἔλεγες : «Ἀχ ! τί συγχρητικὸ !» ἢ «Πᾶσε τὶς μελοδραματικότητες !» ἢ «Ἄμ' ἐγὼ ; Κοντεύω νὰ παραφρονήσω !» Δὲν ξέρω ἂν αὐτὰ τὰ λόγια θὰ ἔκαναν ἄλλες γυναῖκες νὰ γελᾷσου ! μὰ μένα ἦταν μακαριεὶς στὴ καρδιά... Δὲν εἶσαι κακὸς ἐν τούτοις, Παυλάκη μου. Μὲ περνούεις ἔτσι γιατί δὲν ἔβλεπες τί γινόταν στὴν ψυχὴ μου. Δὲν ἔβλεπες γιατί ποτέ δὲν σοῦ ἤλθε στὸ νοῦ νὰ σκεφθῆς λιγάκι

γιὰ μένα. Εἴσουν πεπεισμένος ὅτι ἦμιον εὐτυχισμένη μαζί σου. Μοῦ ἔκανες μιὰ ζωὴ γεμάτη διασκεδάσεις καὶ εὐθῦμια, μιὰ ζωὴ ἑορτῶν. Ταξεῖδια στὸ Μοντεκάρλο, θέατρα, χοροί, γεύματα, τί μοῦ ἔλειπε ; Πόσα δάκρυα μοῦ κόστισε αὐτὴ ἡ θουρβόδης ζωὴ ! Σοῦ τὸ ἔκρυβα ὅμως γιὰ νὰ μὴ σὲ στενοχωρήσω ! Εἶμιον καμωμένη γιὰ μιὰ νοικοκυριστικὴ ζωὴ μὰ εἶχα πειρὸ μεγάλη ἀγάπη καὶ τρυφερότητα γιὰ σένα παρὰ εἴκοσι γυναῖκες μαζί. Καὶ ἔπρεπε νὰ κρῦβο τὴν ἀγάπη μου σὰν νὰ ἔκανα καμμιά κακὴ πράξι καὶ νὰ ὑποφέρω γιατί δὲν εἶχα πνεῦμα γιὰ νὰ σὲ διασκεδάσω.

Ὑπέφερα γιὰ σένα καὶ λυπόμιον πού δὲν ἔμοιαζα μὲ ἄλλες γυναῖκες ἔξυπνες, διασκεδαστικὲς καὶ κακὲς. Ἀχ, τί προσβλητικὲς λέξεις μοῦ ἔλεγες, φίλε μου, ὅταν προσπαθοῦσα νὰ κάμω κι' ἐγὼ τὴν ἔξυπνη καὶ δὲν τὸ κατόρθωνα ! Σοῦ ἔλεγα ὕστερα : «Ἦ ἄλλες ἔχουν περισσότερο πνεῦμα μὰ δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν».

Μιὰ μέρα εἶχες τὴν σκληρότητα νὰ μοῦ ἀπαντήσης : «Σκοπίσθηκα γιὰ τὴν ἀγάπη ! Θέλω νὰ ἀποφεύγω τὴν πλῆξι ! Καλλιτέρα τότε νὰ πανδρευθῶ !»

Δὲν πανδρευθήκες, φίλε μου. Ἀλλὰ διαρκῶς σὲ ἔκανα ἀπὸ τὸ σπῆτι. Εὐθῦμικες συντροφίες διασκεδαστικότερες ἀπὸ τὴ φτωχὴ σου Σεσίλ. Ὁμολογῶ ὅτι εἴσουν εἰλικρινὴς ἀλλὰ μοῦ ἔρχιζες τὴν καρδιά μὲ τὶς διηγήσεις καὶ τὶς περιγραφὰς ; τὸν διασκεδάσων σου... Δὲν τολμοῦσα ἐν τούτοις νὰ κλάψω, οὔτε νὰ σοῦ κάμω τὴν παραμικρὴ παρατήρησι ! Μιὰ φορά πού δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω ἕνα δακρὺ μοῦ εἶπες μὲ ἀληθινὴ ἀπορία : — Πῶς ; Ἐχόμε καὶ ἤλιες τώρα ; Μήπως σοῦ ὀρκίσθηκα πίσιν ; Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος ; Σοῦ ἀρέσω καὶ μοῦ ἀρέσεις. Περνοῦμε πλάι πλάι αὐτὴ τὴν ἄθλια χώρα τῶν δακρῶν καὶ προσπαθοῦμε νὰ πλῆξωμε ὅσον τὸ δυνατόν λιγότερο. Τί θέλεις περισσότερο ;

Προσπάθησα νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγάπη μου, νὰ πάρω τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη ὅπως ἐσὺ... στὴν κοροΐδια. Προσπάθησα νὰ φανῶ ἀδιάφορη, γλαστῆ, ὅταν εἶχα τὸν θάνατο μέσα μου... Ἐπαύει δύο χρόνια αὐτὴ τὴ θλιβερὴ κοροΐδια. Μὲ νόμισες ὀριστικὴ θεραπευμένη ἀπὸ τὸ αἰσθηματὸ «μελοδραματικὸ». Μὲ συγχάρηκες γιατί κοροΐδενα κι' ἐγὼ... Λοιπὸν ὄχι ! Δὲν ἔχω πειρὰ τὴ δύναμι νὰ παλαύξω καὶ νὰ ψεύδομαι ! Ὁ ρολὸς μου μοῦ κάνει φρέικ. Τὸν ἐγκαταλείπω. Μιὰ φορά στὴ ζωὴ μου σοῦ λέω τὴν πραγματικὴ σκέψι μου, σοῦ δείχνω τὴν ψυχὴ μου. Κάθε ἰδιοτροπία σου μοῦ κόστισε πύγμα δάκρυα. Ἐπάτησες τὴν κορευλισμένη καρδιά μου δύο χρόνια, χωρὶς ὀκνο, χωρὶς μιὰ λέξι ἀληθινῆς ἀγάπης...

Δὲν φταῖς ἐσὺ, τὸ ξέρω. Εἶναι τὸ σφάλμα τῆς τύχης, πού μὰς ἔκαμε νὰ γνωρισθοῦμε. Δὲν ἦταν τυχαίονομοι οἱ χαρακτῆρες μας... Θὰ σοῦ κοστίσῃ πολὺ, τὸ ξέρω, νὰ μάθῃς ὅτι ἡ μικρὴ σου Σεσίλ σκοτώθηκε ἀπὸ λύπη γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων, πού τῆς ἔδινες... Θὰ ἐνοησῆς τότε, ἴσως, ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἄλλη ἀγάπη ἀπὸ κείνη πού γνωρίζεις, μιὰ ἀγάπη πού δὲν «χωρατεύει», μὰ πού ὑποφέρει, πού ματώνει καὶ πού σκοτώνει... Καὶ δὲν θὰ κάμης κακὸ ποτέ σ' ἄλλη γυναῖκα...

Χαῖρε, Παυλάκη μου. Φεύγω χωρὶς παράπονο. Ἦ καρδιά μου, ὅπως παντα, εἶνε δική σου. Ἐνα σπῆρτο σὲ μιὰ φουφού, μιὰ ὄρα σ' ἕνα ρεββατάκι κι' ὅλα τέλειωσαν. Δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω ποτέ πειρὰ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι φεύγω ὅπως σ' ἀρέσει, χωρὶς νὰ κάνω φασαρία στὸ «σπῆτι μας», χωρὶς νὰ φανερώσω σὲ κανένα τὸ λόγο τοῦ θανάτου μου ; Ἀφοῦ πεθαίνω ἔτσι διακριτικὰ, ταπεινὰ, δὲν θὰ κοροϊδέψης αὐτὸ τὸ θάνατο, δὲν θὰ τὸν εὐχῆς πολὺ ρομαντικὸ ; Κρίμα, ἀγαπημένε μου, ἦθελα νὰ φύγω ἀκόμη περισσότερο ὀθόρυθα, νὰ γίνω μικροῦλα, μικροῦλα, γιὰ νὰ χαθῶ ἀπὸ τὸν κόσμο... Μὰ τί νὰ κάμω ; Μὴ μ' ἀδικήσης γι' αὐτό. Μὴ γελᾷς μαζί ; μου ! Μὴ μὲ ξεχᾷς πολὺ γλήγορα... Σ' ἀφίνω, φίλε μου ! Χαῖρε γιὰ πάντα !...
Σεσίλ.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

